

vroeg — de burgemeester zeker nog op het Raadhuis... maar hij kon wachten en als... als het kind thuis was, kon hij zolang met haar praten.

Eckstein stond plotseling stil. Had hij dit nooit gezien? Was hij blind geweest al zijn levensjaren? Hij voelde of hij kon sterven nu hij dit gezien had: deze klaprozen tussen de gele rogge. Enkelen hingen als kleine rode vlagjes aan hun bleek-groene kortharige stengels; anderen, gesteund door een sterkere korenhalm, toonden in hun rond fel-rood mandje bundeltjes zwarte meeldraden en donkerblauwe vlekken aan de voet der bladen. Hoeveel malen had hij dit gezien? en waarom had hij nooit diep-in geweten hoe schoon dit was, deze vuur-rode papavers stil-overgegeven aan het blonde graan...? Hij plukte een paar korenaren en er bij wat van de gloeiende bloemen. Tegelijk verwonderde hij zich, hoe hij — een ouë kerel — als een klein meisje bloemen zamelde in het veld. Toen hij, voortlopend, over een grep was gesprongen, stond hij in een blauw-groen haverveld. Hier stak hij hoger boven uit en kon hij neerzien op de grijs-groene ijle pluimen, waaraan de spaarzame zaden trilden. Zijn armen scheerden langs de rietachtige halmen, die een fluitend geluid gaven.

Hij hield de boeket, die hij losjes in z'n hand droeg, op een afstandje voor zich om te zien hoe ze zouden staan in een vaas... bij... ja, bij Herzberg. Hè?... nu ja... als zij erover sprak, zou hij ze wel moeten aanbieden... en zo hij durfde uit zich-zelf al. Hij voelde het als een teleurstelling-vooruit als hij met de bloemen van de villa zou terugkeren, alsof het doel, waarmee hij ze geplukt had, dan niet bereikt zou zijn. O, mijn God, wat was dit?

Vóór hem droomde een wijde zee-groene akker. Het lage fijne gewas, waarover de zon stond te stralen, had de kleur van goudtorren, die 's zomers in rozeharten slapen. Hoeveel keren had hij vlas gekocht en verkocht? En zag hij dit nooit? O — je

handen uit te strekken en een arm vol mee te nemen van deze tere zachte tint... mee te dragen en neer te leggen voor iemand... ja, iemand, die men liefheeft...

Och kom, hij droomde. Waarom waren er tranen in zijn ogen? Ja, het was die felle zon over dat helle groen, dat deed je ogen pijn. Gauw, gauw voorbij, daar kwam iets rustigers: het sombere groen van een aard-appelland en, aan de andere zijde, het sappige loof van suikerbieten. Zie je, dit was ielik, dit groen, maar beter voor je ogen en ook voor je verstand.

Aan het einde van het veld sloeg hij, voor hij op de grintweg sprong, zijn schoenen af met zijn zakdoek, onderzocht of er op zijn jas stroopijltjes waren blijven hangen en pikte kleine pluisjes weg. Toen streek hij zijn snor op en trok uit zijn linker jaszakje de plooiën van een kleurig zijden doekje, dat dezelfde hoofdtint had als zijn das.

Hij liep achter het dorp heen, uit vrees dat Herzberg hem, zo hij voorbij het Raadhuis kwam, zou zien en hij al dáár de zaak zou moeten afhandelen.

Zich wat vreemd voelend met deze ongewone dingen in zijn hand bereikte hij de villa en schelde.

Suze deed hem zelf open en haar gezicht werd plotseling rood, toen ze hem herkende en de bloemen zag. Maar binnen, toen hij zat en zij bedrijvig bezig was hem een kopje koffie te schenken, waren ze beiden weer over hun verlegenheid heen.

De bloemen, die hij niet wist aan te bieden nog, had hij voor zich op tafel gelegd. Op haar plaats een opengeslagen boek ziende, vroeg hij of hij haar ook dérangerde, daar ze zeker aan 't lezen was?

„O, nee, volstrekt niet, ik las het al voor de tweede keer...” zei ze, het boek dichtslaande, zodat hij de titel „Eckehardt” kon zien.

„Ah — von Scheffel?” informeerde hij.

„Ja — maar vertaald; ik vind het prachtig”.

Ze waren nu weer op vast terrein. Als